

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **L. E.**, zastoupen JUDr. Marií Vítkovou, advokátkou se sídlem Pátova 394/4, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. OD 1044/16-2/67.1/16302/St, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 6. 2017, č. j. 60 A 1/2017 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 9. 11. 2016, č. j. OD 1044/16-2/67.1/16302/St.

[2] Krajský soud při posuzování věci vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 6. 9. 2016 vydal Městský úřad Nový Bor, správní odbor (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), rozhodnutí č. j. MUNO 42903/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.600 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši

1.000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 21. 1. 2016 v 11:44 hodin v obci Svor na silnici I. třídy č. 9 (u parkoviště u restaurace Pod Klíčem) ve směru jízdy na Novou Huť při řízení osobního vozidla tovární značky X, r. z. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h o 23 km/h, neboť mu byla po odečtení odchylky měřicího zařízení (± 3 km/h) naměřena rychlost 73 km/h; tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[3] Správní spis obsahuje mimo jiné protokol o ústním projednání přestupku ze dne 23. 2. 2016, z něhož plyne, že byli jako svědci vyslechnuti policisté stržm. D. J. a prap. J. Z., kteří prováděli měření rychlosti a silniční kontrolu, a žalobce jim poté kladl otázky. K věci samé se žalobce vyjádřil až po provedení těchto svědeckých výpovědí na jednání dne 18. 4. 2016, přičemž uvedl, že přestupek nemohl spáchat, neboť v místě, kterým projížděl, nebyla příslušná dopravní značka označující začátek obce Svor. Správní orgán I. stupně také k návrhu žalobce vyslechl dne 15. 8. 2016 svědkyni R. H., která potvrdila, že počátek obce nebyl označen a do mapového podkladu zakreslila místo, kde chyběla dopravní značka i místo silniční kontroly. Provedení dalších svědeckých výpovědí považoval správní orgán I. stupně za nadbytečné, protože měly potvrdit pouze to, že v inkriminovaný den ve směru jízdy od České Lípy nebyla obec Svor označena příslušnou dopravní značkou. Tvzení o chybějícím značení pak nebylo vyvráceno ani ve sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 16. 5. 2016. Správní orgán I. stupně odmítl i žalobcem předložené fotografie, které měly prokazovat tvrzení o chybějícím dopravním značení s tím, že na nich chybí datum a čas pořízení a že vzhledem k jejich porovnání s fotografiemi pořízenými policií v době, kdy mělo k přestupku dojít, je nepravděpodobné, aby byly pořízeny bezprostředně poté. S odkazem na rozsudek tohoto soudu č. j. 1 As 183/2012 - 50 pak dovodil, že žalobce projel celou obcí Svor, její zastavěnou oblastí, rychlost vozidla byla měřena až na výjezdu z obce, a tedy bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymezující začátek obce či nikoli, byl povinen jet v obci maximální povolenou rychlostí 50 km/h.

[4] Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Plně se přitom ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí a především uvedl, že správní orgán I. stupně náležitě odůvodnil, proč ani v případě, kdy dopravní značka označující začátek obce na místě chybí, nelze přijmout závěr, že nemusí být dodržována nejvyšší povolená rychlost v obci; rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 183/2012 - 50 podle žalovaného řešil obdobný případ. Uvedl také, že žalobce má právní vzdělání, a proto mu muselo být zřejmé, že se pohybuje v obci. Podle § 62 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je policie oprávněna pořizovat obrazové záznamy o průběhu úkonu. I fotografie pořízené soukromým mobilním telefonem jsou proto způsobilým důkazním prostředkem a při jejich pořízení nedošlo k zásahu do soukromí žalobce; skutečnost, s kým policie jednala na místě kontroly, byla nadto v řízení prokázána i dalšími důkazními prostředky. Pochybnosti neměl žalovaný ani o zákonném provedení měření rychlosti, neboť zákon o silničním provozu nestanovuje požadavky na proškolení policistů; přesto je ve správním spise založena kopie o absolvování základního školení operátora příslušného laserového měřiče rychlosti policistou Z. a tato skutečnost je osvědčena i potvrzením vydaným vedoucím DI Česká Lípa npor. Bc. M. M.. Jako nepotřebné pak vyhodnotil navrhované výslechy svědků p. M., H. a N.

[5] V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce zejména namítal, že nesouhlasí s důvody, pro které byly hodnoceny výslechy svědků p. M, H a N jako nadbytečné. Správní orgán totiž nemůže předvídat, co by svědecké výpovědi přinesly, zejména pak svědecká výpověď p. M, který pořídil fotografie, jež správní orgán I. stupně vyhodnotil „jako bez data a času pořízení“. Podle žalobce dále nebylo rozhodující, že měření rychlosti probíhalo na výjezdu z obce Svor. Nejednalo se navíc o stejný nebo obdobný případ jako v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 183/2012 – 50; každá věc musí být posouzena individuálně, včetně prováděného dokazování. Nebylo konkretizováno, co je míněno pojmem „zastavěné území obce“ a z čeho mu mělo být zřejmé, že se nachází v obci, když ze směru od Nového Boru na Varnsdorf nebyla obec označena. Žádný právní předpis žalobci neukládá předvídat, zda se nachází v zastavěném území obce nebo v obci za situace, kdy nebyla splněna zákonem stanovená povinnost pro označení obce dopravní značkou. Ze spisu pak nevyplývá, že má právní vzdělání, a že mu proto muselo být zřejmé, že se pohybuje v obci s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a jemu přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný se s jeho odvolacími námitkami nevypořádal.

[6] Při soudním jednání žalobce nad rámec výše uvedeného namítal, že mu napadené rozhodnutí bylo nesprávně doručeno poštou, i když má datovou schránku. K dotazu soudu upřesnil, že má datovou schránku jako podnikající fyzická osoba – advokát. Dále navrhl provedení výslechu svědků, jejichž výslech navrhoval správním orgánům a také lustraci, že má datovou schránku. Tyto návrhy žalobce krajský soud zamítl.

[7] Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že při doručování napadeného rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb postupoval žalovaný v souladu s § 19 odst. 1, 2 a § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud má žalobce datovou schránku zřízenou pouze podle § 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, tzn. jako podnikající fyzická osoba, lze do ní doručovat jen písemnosti související s podnikáním. Soud dále neshledal rozhodnutí žalovaného ani nepřezkoumatelným; žalovaný se řádně zabýval všemi odvolacími námitkami. K námitkám proti postupu žalovaného při dokazování soud zejména uvedl, že na základě svědecké výpovědi svědkyně H. a sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že před obcí Svor nebyla umístěna dopravní značka upozorňující na její začátek, proto neprovedení dalších svědeckých výpovědí za tímto účelem nepřestavuje pochybení. Nadto správní orgán I. stupně své rozhodnutí „založil na výkladu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu zastávaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 1 As 183/2012, tj. na tom, že chybějící dopravní označení obce Svor na jejím počátku není rozhodné.“ Fotografie předkládané žalobcem světelnými podmínkami ani množstvím sněhu neodpovídají době, kdy měly být pořízeny (těsně po spáchání přestupku); soud navíc označil tyto skutečnosti za jdoucí nad rámec potřebných zjištění. Krajský soud nepřijal ani žalobcovu obranu, že mu žádný právní předpis neukládá předvídat, že se nachází v zastavěném území obce, pokud se na jejím počátku nenachází příslušná dopravní značka. Skutečnosti, ze kterých muselo být žalobci zřejmé, že projížděl zastavěným územím obce, byly dostatečně popsány již v prvostupňovém rozhodnutí a žalobce je konkrétně nerozporoval; pokud v této souvislosti žalovaný upozornil na

žalobcovo právní vzdělání, nijak tím žalobce nediskriminoval. K dílčí výtce, že ze spisového materiálu neplyne, že by byl žalobce osobou s právním vzděláním, soud uvedl, že žalovaný tuto skutečnost znal ze své úřední činnosti.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, a to formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Konkrétně namítal, že krajský soud nesprávně hodnotil doručování rozhodnutí v průběhu správního řízení, zejména pak doručení rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud má zřízenou datovou schránku, musí mu být veškeré písemnosti primárně doručovány do této datové schránky. Není přitom rozhodné, zda má datovou schránku zřízenou jako fyzická osoba či jako podnikatel. Dále uvedl, že „*napadené rozhodnutí je právně vadné*“, neboť nebyly provedeny důkazy jím navrhované k prokázání tvrzení ohledně chybějícího dopravního značení a fotografie správní orgán vyhodnotil tak, že „*neobsahují data a čas jejich pořízení*“. Nesouhlasil též s výkladem rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 1 As 183/2012 – 50 a uvedl, že „*v místě, kde byl hlídkou kontrolován, se nejednalo o souvisle zastavěné území a nemohl si tak být vědom skutečnosti, že se jedná o obec, kde je povinen dodržovat maximální povolenou rychlost*.“ Svým jednáním proto nemohl naplnit objektivní ani subjektivní stánku daného přestupku. Napadeným rozhodnutím bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces, když nebyly provedeny jím navržené důkazy a naopak byly provedeny důkazy soukromými fotografiemi policistů. Rovněž nebylo přihlédnuto k jeho námitce o měření rychlosti k tomu nezpůsobilou osobou. Správní orgány tedy vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu o doručování jeho rozhodnutí. K vyjádření přiložil kopii protokolu o ověření v SZR – ROB, ze kterého je zřejmé, že stěžovatel ke dni 28. 11. 2016 nebyl držitelem žádné datové schránky, ani neměl v registru obyvatel vedenou doručovací adresu. Dále setrval na argumentech obsažených v jeho rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že měření rychlosti bylo provedeno způsobilou osobou a nebylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[13] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti napadá rozsudek krajského soudu „z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“, tento důvod kasační stížnosti nicméně nikterak nekonkretizuje. Po přezkoumání napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Z napadeného rozsudku je bezpochyby seznatelné, že krajský soud žalobu zamítl, přitom se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami a odůvodnění jeho rozhodnutí je jasné, srozumitelné, podrobné a vnitřně nerozporné. Nejvyšší správní soud pak neshledal ani žádnou jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[14] S ohledem na shora popsané skutečnosti lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému hodnocení námitek obsažených v kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda krajský soud správně posoudil způsob doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli.

[16] V souladu s § 19 odst. 1 správního řádu „[p]ísemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.“ Dle odst. 2 citovaného ustanovení „[n]ení-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb“. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), „[u]možňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě“.

[17] Zákon o elektronických úkonech rozlišuje čtyři základní typy datových schránek, a to datovou schránku fyzické osoby, datovou schránku podnikající fyzické osoby, datovou schránku právnické osoby a datovou schránku orgánu veřejné moci (srov. § 3, § 4, § 5 a § 6 citovaného zákona). Nadto stanovuje speciální režim pro datovou schránku podnikající fyzické osoby zřízenou pro advokáta, daňového poradce a insolvenčního správce (viz § 4 odst. 3 téhož zákona).

[18] Nejvyšší správní soud se již opakovaně vyjadřoval k režimu doručování do datových schránek (viz např. rozsudky ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 100/2013 – 42, ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 5/2013 – 50, nebo ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 94/2014 – 29). Jak přitom zdejší soud konstatoval v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 8 As 109/2015 – 38, „[z] judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že při doručování je nezbytné rozlišovat typ datové schránky a povahu doručované písemnosti v závislosti na roli a postavení adresáta, jehož se písemnost týká. Pro dodržení zákonného postupu musí povaha písemnosti odpovídat typu

datové schránky, do níž má být doručováno, a roli adresáta v řízení. Do jednotlivých typů datových schránek tak lze řádně doručovat pouze dokumenty, které souvisí s činností či postavením držitele dané datové schránky. Nemá-li účastník zřízen typ datové schránky odpovídající povaze doručované písemnosti, bude se účastníkovi doručovat tak, jako by neměl datovou schránku zřízenou.“

[19] Tento výklad potvrzuje i závěr č. 86/2009 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, podle něhož *„[m]á-li v konkrétním případě podnikající fyzická osoba zřízenou pouze datovou schránku podnikající fyzické osoby, je správní orgán povinen doručovat písemnosti ve věcech podnikání do datové schránky podnikající fyzické osoby. Ostatní písemnosti je správní orgán povinen doručovat této fyzické osobě postupem dle § 20 odst. 1 správního řádu. Dále má-li v konkrétním případě podnikající fyzická osoba zřízenou pouze datovou schránku fyzické osoby, je správní orgán povinen doručovat ostatní písemnosti do datové schránky fyzické osoby a písemnosti ve věcech podnikání postupem dle § 20 odst. 1 správního řádu“.*

[20] V nyní posuzovaném případě měl stěžovatel zřízenou datovou schránku typu podnikající fyzická osoba (advokát). Správní orgány v řízení projednávaly spáchání přestupku fyzické osoby spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci při řízení osobního motorového vozidla. Předmět správního řízení tak nijak nesouvisel s podnikatelskou činností stěžovatele či jinak s jeho postavením podnikající fyzické osoby (advokáta). Protože stěžovatel neměl zřízenou datovou schránku jako fyzická osoba, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když své rozhodnutí doručoval prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Uvedenou stížnostní námitku tedy Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou.

[21] Nejvyšší správní soud dále neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se výkladu rozsudku tohoto soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 – 50. Citovaný rozsudek se zabýval obdobnou situací, kdy řidič přijel do obce po pozemní komunikaci, která nebyla osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“. Zdejší soud přitom v dané věci označil jako absurdní ryze gramatický výklad zákona, podle kterého by byl řidič povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h jen tehdy, projel-li by kolem značky informující o začátku obce, jelikož *„řidiči, kteří zahájili svoji jízdu v obci, přijeli do obce po účelové komunikaci či ti, jež by účelově objeli ceduli označující začátek obce mimo pozemní komunikaci (např. po poli), by se v obci směli pohybovat maximální rychlostí 90 km/h přípustnou pro provoz na silnici vedoucí mimo obec“.* Nejvyšší správní soud proto zohlednil i výklad teleologický a systematický, a dospěl k závěru, že i přes nastalou situaci byl řidič povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Rozhodující senát přitom neshledal žádný důvod, pro který by se měl od uvedeného názoru zdejšího soudu odchýlit, plně se s ním ztotožňuje a shledává jej bez pochyb aplikovatelným i na nyní projednávanou věc.

[22] Námitky nesprávného posouzení shora uvedených právních otázek krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] tedy Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodné.

pokračování

[23] Pokud pak stěžovatel namítá, že „*v místě, kde byl hlídkou kontrolován, se nejednalo o souvisle zastavené území a nemohl si tak být vědom skutečnosti, že se jedná o obec, kde je povinen dodržovat maximální povolenou rychlost*“, Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě s krajským soudem uvádí, že rychlost stěžovatelova vozidla byla naměřena při výjezdu z obce, poté co projel zastavěným územím obce (projel úsekem s hustou zástavbou domů v délce několika set metrů, přičemž mj. míjel i autobusovou zastávku a projížděl přes přechod pro chodce). Stěžovateli tedy muselo být zřejmé, že se nachází v obci, kde smí jet maximální povolenou rychlostí 50 km/h.

[24] Stěžovatel dále namítal vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], resp. že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se nemohl zabývat námitkami stěžovatele týkajícími se provedení důkazů soukromými fotografiemi policistů a měření rychlosti k tomu nezpůsobilou osobou. Aby mohly být tyto námitky úspěšně uplatněny v řízení o kasační stížnosti, musel by totiž stěžovatel obdobně formulované námitky vznést již v žalobě, což však neučinil. Tento požadavek vyplývá z povahy kasační stížnosti, která je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Námitky, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k napadenému rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Obě uvedené námitky jsou tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné.

[25] Stěžovatel též nesouhlasil s tím, že správní orgány neprovedly důkazy jím navrhané k prokázání tvrzení ohledně chybějícího dopravního značení a předkládané fotografie vyhodnotily bez jejich provedení k důkazu tak, že „*neobsahují data a čas jejich pořízení*“. K těmto námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že se bez výjimky ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že neprovedení dalších svědeckých výpovědí navrhaných stěžovatelem a fotografií předkládaných stěžovatelem k důkazu nepřestavuje pochybení při zjišťování skutkového stavu. Stěžovatel provedení těchto důkazních prostředků navrhoval výslovně za účelem prokázání chybějícího dopravního značení upozorňujícího na začátek obce Svor. V obou správních rozhodnutích i v napadeném rozsudku přitom bylo jasné a dostatečně zdůvodněno, proč je provedení navrhaných důkazů nadbytečné. Nejvyšší správní soud proto jen stručně shrnuje, že předmětná skutečnost byla prokázána výsledkem svědkyně R. H. a sdělením Ředitelství silnic a dálnic ČR. Zdejší soud se pak ztotožňuje i s hodnocením předkládaných fotografií a opětovně zdůrazňuje, že chybějící dopravní značení bylo správními orgány i krajským soudem vyhodnoceno jako nerozhodné (ke stejnému závěru pak dospěl i zdejší soud - viz výše), tudíž lze hodnocení těchto fotografií považovat za jdoucí nad rámec potřebných zjištění. Lze tedy konstatovat, že ani námitky podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nejsou důvodné.

[26] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu